

OEI

Waarde toehoorders!

Ik heb weet uw belezenheid. Laat ik daarom maar meteen ietwat homerisch beginnen: zoals de uil bekendstaat als zowel een slim als een dom dier – 't is geen uil enerzijds, maar anderzijds ook de kaars en de bril, weet je wel – zo veroorzaakt het voor-de-hand-liggende anagrammetje van AI de compleet omgekeerde notie. Hebbes? Goed zo. Misschien kan de oehoe hier helpen als ezelsbruggetje, voor zij die het alsnog niet snappen. Een dubbel gevoel dus. Even het zaakje op zijn kop durven zetten.

Ter zake. Ai, ai, ai: uitkijken geblazen voor de slimste nonkel op het lente-feest of de communieviering. Het wordt mooier weer volgens de computers en diens hersenen zijn dus extra verlicht. Zie: hij produceert al een intelligente monkel om zijn eetklep. Nonkel Carlos dubbelde in Leuven wel zijn kandidaturen (omdat hij het 1. zo graag deed en het 2. zeer goed wou kunnen), maar toch is hij de eerste in de familie met een wit zondagshemd die AI omkeert en – wauw! – iedereen aan zijn ronde tafel verbaast met zijn taalgegochel. Hij balkt voorwaar plotseling. I-A!, doet hij. I-A! Iedereen heeft het nu begrepen. Maar het is geen ezel, die nonkel. Kijk: daar klautert hij nu als een koala op zijn stoel, richt zich als een durvende dichter op en debiteert een soort van rederijkersrijm vloeibaar en klaar, maar vooral kort en krachtig: 'Ai, de massamedia!' Er valt een vragende stilte. Potverdorie, ze zijn weer niet mee. 'Ai, de massamedia!' probeert hij nog eens, krabbend in zijn lauwerkrans van krullen achter op zijn hoofd. Zijn kleinkind Robin (dat nog twijfelt over zijn of haar geaardheid en geslacht, maar alvast het feestbiggetje is) begint de letters te tellen op haar/zijn vingers. Ai, dat lost niets op. 'Hi-ha!!' roept nonkel Carlos dan spaghettiwesternachtig, terwijl hij een denkbeeldige lasso in het rond zwiept, eventjes doet alsof hij op een paard zit en daarna plotseling slagzij maakt en van de stoel kukelt en vele malen na elkaar ai ai ai ai ai ai roept omwille van de zeer pijnlijke en onverwachte stuitligging.

Honderd en twaalf keer beschrijft het zwieplicht van de ECNALUBMA dankzij AI een omtrekkende beweging omheen files en wegenwerken vooraleer die stilhoudt bij feestzaal De Zwaan. Vanaf dan is nonkel Carlos echt helemaal overgeleverd aan AI. De ambulanciers treden vooral psychologisch op. Zij instromend in diverse instituten en via avondopleidingen hebben zij dit onder de knie gekregen. Zij dragen rustgevendende kleuren en delegeren de eerste zorgen aan duizend onzichtbare assistenten die zich via schermen en schermpjes groeperen onder de noemer AI. Nonkel Carlos roept uit dankbaarheid voortdurend hun naam. Op de Spoedeisende Afdeling is een nog intensere versie van AI actief. De Helden van de Zorg (herinner u het

Coroniale Tijdperk) kunnen zich daar dus rustig aan de koffie begeven. Een onzichtbare baristai lost alles op. Alles is verder in goede handen. De schermen lichten zelfbewust en doelmatig op.

Herkent u zich hierin, waarde toehoorders? Oei, ik heb nu waarschijnlijk een gevoelige snaar geraakt. Misschien bevinden er zich zorgverleners in de zaal. Of nonkels met witte hemden. Ik heb nochtans voor de universele naam schuilnaam Carlos gekozen. Ai, dat zit even niet snor. Wat ben ik een ezel. Mijn graf zal echt een ass-hole zijn, excuse my French. Kan ik dit goedmaken met een welgemeende collectieve aai? Hier volgt hij. Ik wens mij uitdrukkelijk te excuseren voor de al te luidruchtige noten op mijn balk. Ik moet meer 'woke' zijn ten aanzien van mijn publiek. Stand-up mag geen reden zijn om alleen maar wortelen voor jullie neus te laten bengelen.

'Hoe het die nonkel Carlos verder nog verging?' hoor ik daar op een van de achterste rijen roepen. Oei, dat is een ander verhaal. Ik maak het kort. AI verwarde zijn bebloede witte hemd met de Lijkwade van Turijn. Eenmaal in de computer hielp daar geen lievemoeieren meer aan. Geënterd was geënterd. Nonkel Carlos werd daardoor officieel doodverklaard. Hij kan nu nergens meer inloggen als bestaand persoon. Hij is een AI geworden, oftewel een Absent Individual. Zijn droom is in levenden lijve een muilierenkwekerij op Corsica op te starten, maar hij wacht nog op Robin, zijn kleinzoon of -dochter, die via afstandsleren over enkele jaren een Internationaal Attest zal krijgen voor het begeleiden van dieren die niet goed weten wat voor dier ze willen zijn. In dat verband gebruik ik één ding dat ons van de meeste dieren onderscheidt: ik duim. Voor de goede zaak. Als u even uw Automatische Impressie aanzet, ziet u dat klein duimpje zo voor je. Het vervangt duizend woorden.

Met dank voor het spitsen van uw ezeloren:

Uw gastvrouw a(d) i(interim):

Aimée

... aka... **JORIS DENOO**